

A romantic scene featuring a man and a woman in bed. The man is leaning over the woman, who is lying on her back. They are both shirtless, and the lighting is soft and intimate. The man's head is resting on the woman's shoulder, and they appear to be in a close embrace. The woman has long, wavy blonde hair. The overall mood is sensual and intimate.

NIKKI SLOANE

TŘI DROBNÉ CHYBIČKY

NEJVÍC MĚ VZRUŠÍ, KDYŽ TĚ ZCELA OVLÁDÁM

**TŘI
DROBNÉ
CHYBIČKY**

THREE LITTLE MISTAKES
Copyright © Nikki Sloane, 2015
All rights reserved

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michaela Doubravová, 2022
Cover © Daniel Pocar, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2727-8 (pdf)

NIKKI SLOANE

TŘI
DROBNÉ
CHYBIČKY

VENDETA

Pro mého manžela

Proní kapitola

JOSEPH

Co tahle holka sakra dělala v mém klubu?

Vypadala sotva na dvacet, což znamenalo, že mám problém u vchodu. Někdo nekontroloval doklady, nebo si dostatečně neprohlížel fotky. Budu si o tom muset promluvit s provozním, *už zase*.

Ta holka stála v půlkruhu se svými přáteli, v ruce poloprázdnou skleničku, a prohlížela si výběr mužů poblíž. Ze své vyhlídky na balkoně v druhém patře jsem viděl tmavé kořínky jejich vlasů, jimž ustupovaly světlé, popelavě blondaté prameny zářící v tlumeném světle, které pulzovalo z dýdžejova pultu.

Zasmála se a dotkla se paže jednoho ze svých přátel. Klidně. Nonšalantně. Jako by měla plné právo tu být, jako by pouhou přítomností neohrožovala licenci na prodej alkoholu v mém klubu. Vzdmula se ve mně zlost, až se mi z toho rozpálila kůže. Možná se mí zaměstnanci ničím neprovinili. Třeba byla její falešná občanka zatraceně dokonalá.

Odvrátil jsem se od balkonu a pohlédl zpátky do své maličké, neuspořádané kanceláře. Můj provozní objednal příliš mnoho zboží z dovozu a teď jsem měl ty bedny naskládané v koutě, což ve výsledku působilo klaustrofobicky. Noční klub Duna býval nejoblíbenějším z mých podniků, ale v posledních letech se klientela proměnila a mému zájmu začal dominovat jiný klub.

Tak temný a ilegální, že pach toho místa nešel smýt celé dny. Zatraceně jsem to tam miloval.

Blondýna naklopila skleničku, aby dopila svůj drink, a zakryla tak svou tvář. To se mi nelíbilo. Přes rozlehlý taneční parket jsem ji už tak sotva viděl. Hezká, s roztomilým pršáčkem a vystouplými lícními kostmi. Možná nos po plastice. Posledních pár let jsem strávil studováním žen a jejich honby za krásou. Měla ta holka štěstí na geny, nebo na bohaté rodiče?

Klienti v mém klubu zavázaných očí by ji žrali. Pro některé z nich platí: čím mladší, tím lepší. Nesoudil jsem choutky svých klientů za předpokladu, že ta dívka byla dost stará a sama to chtěla. Kromě toho jsem potkal spoustu třicetiletých žen, které byly méně vyspělé než osmnáctileté.

Samou ostražitostí se mi vztyčily chloupky na paži a zátylku. Pohyb vlevo od dívky byl příliš prudký a agresivní na to, aby to byl tanec. Sakra. Dva pitomci se rozvášňovali. Ruka vrazila do hrudi druhého chlapa a odstrčila ho dozadu.

Jestli chtěl útočník prostor, získal opak. Dotčený muž se vrhl na chlápka, který do něj strčil, aby ho konfrontoval. Strnulý postoj. Ruce se sevřely v pěsti a prostor kolem těch dvou se vyklidil, jako by všichni vycítili nadcházející rvačku.

S výjimkou té blondýny.

Její přítel se rozprchli a ona se je snažila následovat, z cesty ale uhnula jako poslední.

„Kurva,“ řekl jsem do sluchátka s mikrofonom, které jsem měl v uchu. „Běžte ten bordel někdo zarazit.“ Kde k čertu byli moji vyhazovači?

První rána dopadla chlapovi na čelist a vyvedla ho z rovnováhy, ale jen na okamžik. Napřáhl se a zahájil vlastní útok, svaly na krku se mu přitom napjaly jako tlustý provaz, viditelný i z mého místa na balkoně.

Schopnosti mít věci pod kontrolou jsem si cenil nadevše, a tak se moje ruce na zábradlí balkonu napjaly, zatímco jsem tam stál, neschopný zastavit to, co jsem cítil, že se stane. Menší z těch dvou

začal ustupovat, couvl a uvěznil za sebou tu blondýnu, přimáčkli ji ke zdi.

„Hni sebou!“ přikázal jsem do sluchátka svému vyhazovači, i když jsem to ve skutečnosti chtěl říct přímo té dívce. *Uhni, než bude opravdu zle.* Mariova ohromná plešatá hlava si klestila cestu davem ve snaze dostat se na místo včas, ale jeho mohutná, respekt budící postava mu to ztěžovala.

Větší z obou rváčů se vrhl vpřed a začal toho menšího mlátit. Dívka otevřela ústa a její obličej se zkrivil šokem či bolestí. Možná ty údery přímo neschtývala, ale byl jsem si setsakramentsky jistý, že je cítí.

Mario se prodral davem, popadl toho většího chlapa za rameňo a táhl ho pryč, ale už bylo příliš pozdě. Poslední rána minula zamýšlený cíl a místo něj zasáhla tu dívku. Ta po nárazu zvrátila hlavu a instinktivně zvedla ruku, aby si zakryla tvář, která už určitě začala otékat.

To se mi snad zdá. Jestli jsem měl nějakou naději, že ji v mém klubu nenačapá policie, tak s tímhle napadením zemřela.

Když si ten chlap uvědomil, co udělal, zvedl ruce a v tiché omluvě vycouval. Na čele měl napsáno: „*Nechtěl jsem uhodit holku.*“ Mario jím smýkl dál dozadu, zatímco další vyhazovač přispěchal sebrat poraženého a osvobodit dívku u zdi. Nikdo, Maria nevyjímaje, ale nečekal, že se ta holka na muže, který ji praštil, vzápětí vrhne. I přes basy hlasité hudby pumpující v mé hrudi bych přísahal, že slyším plesknutí dlaně o tvář toho kreténa.

Přihrnuli se její přátelé, obstoupili ji a odtáhli pryč. Navzdory všemu bych se nad touhle obětí, která odmítla hrát svou roli, nejradši usmál. Taková drsňačka...

Jestliže jsem měl udržet situaci pod kontrolou, musel jsem jednat rychle. „Sežeň sáček s ledem, řekni jejím přátelům, že pití je na účet podniku, a přiveď tu holku nahoru.“

Sledoval jsem, jak se moje příkazy plní jeden za druhým. Pohledy všech jejích přátel se obrátily k mému balkonu a nakonec vzhledla

i ta dívka. Odtáhla ruku z obličeje, aby ukázala na balkon, možná se mého zaměstnance ptala, jestli má jít právě tam nebo jestli jsem to já, kdo s ní chce mluvit. Tím gestem odhalila už tmavnoucí flek na své pěkné nezletilé tvářičce.

Do hajzlu. Celou dobu, kdy stoupala nahoru, jsem v duchu klel. Nepotřeboval jsem na tenhle klub poutat pozornost, protože by se mohla stočit i k jiným věcem. A jít bruchet se mi fakt ani trochu nechtělo.

Rukou jsem přejel předeek své společenské košile, abych ji uhladil. Dokázal jsem být okouzující. Moje oči byly milé a můj úsměv vřelý, nebo mi to aspoň říkali, a přehrával jsem starý jižanský přízvuk, který jsem používal, když bylo třeba. Odzbrojoval jsem. Málokdo pojal podezření, že se pod povrchem skrývá vlk, o tom věděla jen hrstka lidí.

Dveře se rozletěly a můj provozní dovnitř doprovodil blondýnu, která si k tváři tiskla sáček s ledem.

„Díky, Alane,“ řekl jsem a dovolil mu odejít.

Zamrkala, vpíjela se do mě pohledem a zdálo se, že mě pozoruje stejně upřeně jako já ji. Nebyl jsem připravený na to, jak... no, jak je *rozkošná*. Žádné lepší slovo mě nenapadlo. Husté lesklé vlasy, které hezky doplňovaly její světlou pleť, i když nebyla přírodní blondýna. Jasně oči. Plné růžové rty. Ach ano. Muži v mém druhém klubu by za tuhle tvář vypisovali bianko šeky. A Heather zrovna dala výpověď, což znamenalo, že jsem potřeboval obsadit volné místo...

Přestaň ji hodnotit a soustřed' se.

„Jste v pořádku?“ zeptal jsem se. Nebylo třeba předstírat obavy. Co se jí stalo, mě doopravdy znepokojilo.

„Nic mi není.“

Tak silný hlas jsem od téhle drobné dívky nečekal, ale na druhou stranu jsem už tam dole spatřil náznak její ohnivosti, že?

„Vlastním tenhle klub a chci, abyste věděla, že bezpečnost beru velmi vážně. Rád bych se vám jménem svých zaměstnanců za ten incident omluvil. Jestli potřebujete doktora, někdo může...“

„Řekla jsem, že mi nic není.“ Její tón byl úsečný, jako by byla rozčilená. Jestli mi chtěla dávat za vinu, co se stalo, chápal jsem to a respektoval. Měla tu být v naprostém bezpečí a já jsem v této povinnosti fatálně selhal.

„Můžu vám něco nabídnout?“

Odtáhla sáček s ledem a pozvedla ho. „Někdo mi přinesl tohle, jsem v pohodě.“

V pohodě tedy rozhodně nebyla. Její podlitina už byla sytě červená.

„To musí pekelně bolet. Někde ve stole mám advil, na ten otok.“ Vytáhl jsem šuplík a prohrabal ho.

Ledový obklad se vrátil na poraněnou tvář. „Bez urážky, ale nehodlám si brát prášky od cizího člověka. Beztak mám nějaké v kabelce.“

Se zaskřípěním jsem šuplík zavřel a znovu na ni pohlédl, začal jsem u jejích podpatků a postupoval vzhůru. Drobná postava a v dobré formě. Útlý pas, který vyzýval ruce, aby se ho chopily. Abych si ji přitáhl na ten svůj...

Hlavu mi zatemnil chtíč a pomátl mě. Co to se mnou bylo? Co to bylo za reakci?

„Chcete zavolat policii a nahlásit to?“ zeptal jsem se. *Prosím, řekni ne.*

„Ne!“ Zatvářila se, jako by ji její vlastní odpověď vylekala. „Ne, nic se nestalo. Byla jsem prostě ve špatnou chvíli na špatném místě, to je všechno.“

Byla nezletilá. Její polekaný výraz říkal, že policajti jsou to poslední, co by tu chtěla. Jo, s tím souhlasím.

„Podívejte, pane...“

„Joseph.“ Vyletělo mi to z pusy dřív, než jsem to stihl promyslet. Představit se příjmením by bylo profesionálnější, ale z nějakého šíleného důvodu jsem chtěl, aby tahle holka znala moje křestní jméno. Za normálních okolností by se mnou její nevinný, svěží

vzhled nic nedělal, ale ten silný hlas, její pronikavé oči a nečekaná facka vzbudily můj zájem.

„Joseph,“ zopakovala. „Nehodlám váš podnik žalovat. Upřímně řečeno bych tu vůbec neměla být a nejradši bych šla domů.“

Právě mi nabídla východisko, ale nemohl jsem to nechat být. „Můžu vidět nějaký doklad?“ Když po mně střelila pochybovacím pohledem, dodal jsem: „I tak to musím zdokumentovat, pro případ, že by se později něco přihodilo nebo že byste změnila názor ohledně obvinění.“

Byl jsem si jistý, že můj výraz dává jasně najevo, že o tom nehodlám vyjednávat. Zanořila ruku do kapsy džín, vytáhla řidičák a podala mi ho. Přistoupil jsem k ní a klaustrofobie se mě teď zmocnila plnou silou. Ta dívka přede mnou byla malá, a přesto vyplňovala celou místnost. Upírala na mě pohled a ve vteřině jí projela jakási prchavá emoce. Úzkost? Znervózňoval jsem ji, nebo to zkrátka způsobila moje žádost?

Doklad byl pravý, a rozhodně ne její. Sevřel jsem plastovou kartičku pevněji, až se mi její hrany zaryly do prstů. „Tohle si nechám,“ řekl jsem a podíval se na jméno, „*Molly Givensová*.“

„Cože? Proč?“ Její výraz byl neochvějný. Nehnula ani brvou.

„Protože byste tady neměla být, když vám není dvacet jedna.“

Nasadila kyselý obličej. Nejdřív jsem si myslel, že je našťvaná, protože jsem ji přistihl, ale ne. Tohle bylo něco jiného.

„Dobrá, *Joseph*,“ odsekla. „Možná to není můj doklad a vím, že vypadám mladě, ale přísahám vám, že jsem zletilá. Jednadvacet mi bylo před dvěma lety.“

„Používáte falešný průkaz, když je vám dvacet tři? To vážně dává smysl.“

Zařála čelist. „Když jste já, tak dává.“

„Fajn, беру.“ Tady se pravdu nikdy nedozví. „Kdo jste?“ Ještě jednou jsem si ji prohlédl. Natáčeli zrovna v Chicagu nějaký filmový trhák a ona byla vycházející hvězda? Nepřipadala mi povědomá. Ale

čím déle jsem na ni zíral, tím víc jsem si začínal myslet, že o svém věku asi nelže. Ten zatvrzelý výraz ji dělal podstatně starší. Ale o nic miň sexy. Možná spíš víc.

„To vás nemusí zajímat. Máte tu zadní východ, kterým bych se mohla vytrazit?“

Nechal jsem to panovačné prohlášení plavat, ale oplatil jsem ho svým vlastním. „Jistě. Ale nejdřív od vás něco potřebuju.“

Znepokojeně přešlápla na svých podpatcích, řeč jejího těla naznačovala neklid. „Fajn, co?“

„Vaše jméno,“ řekl jsem.

Vzdychla. „To vám dát nemůžu.“

A sakra, to mě navnadilo. Hádanky jsem miloval a všechno ohledně téhle dívky si protiřečilo. Legální konzumentka alkoholu používající falešný doklad totožnosti. Křehce vypadající dívka, která se otřepala z rány do obličje. A k tomu skutečnost, že mi v kalhotách cukal pták, i když nebyla ani zdaleka můj typ, nemluvě o tom, že byla o patnáct let mladší než já.

„Proč ne? Já jsem vám svoje řekl.“

„Ne, na to zapomeňte.“ V jejím výrazu se mísilo rozčilení s obavami.

„Neřeknete mi ani svoje křestní jméno? Je to tak těžké? Řekněte mi ho.“ A... bylo to tady. Ostrost v mém hlase dávala najevo, že se chystám změnit v dominantnější osobnost. V tu, která toužila po absolutní kontrole. Vyžadovala naprosté podřízení. Z toho rozkazu jí spadla brada.

„Moji přátelé... mi říkají M.“

„Em? Zkráceně Emily?“

Pomalou zavržela hlavou. „Ne, nejmenuju se Emily. Můžete mi ukázat cestu ven?“

Temný hlas v mém mozku zašeptal: *Můžu ti ukázat spoustu věcí, holčičko.* Nebyl jsem ještě připravený tenhle rozhovor ukončit.

„Pořád jste mi ale neřekla své jméno.“

Sáček s ledem jí sklouzl z oka a přistál na mém stole. „Ani neřeknu.“ Vzdorovitá. Sexy. Její ohnivost se mi líbila. Sakra, chtěl jsem ochutnat víc. Jaká by byla v potměšlé místnosti, ohnutá přes postel? Žhnuly by její oči stejně, kdybych se do ní nořil s jejími vlasy sevřenými v ruce?

Proč jsem to do prdele potřeboval tak nutně vědět?

„Dobrá, Madison,“ nadhodil jsem jméno začínající na M. „Pokud mi neřeknete svoje jméno, dovolte mi aspoň zavézt vás domů.“

„Nejmenuju se Madison.“ Její výraz byl naprosto nečitelný a to se mi vůbec nelíbilo. Obvykle jsem dokázal skvěle poznat, co se druhým honí hlavou. „Chcete mě odvézt domů? Vypadá to, že máte plné ruce práce s účetnictvím.“

O čem to ksakru mluvila? Následoval jsem její pohled směrem k mému počítači, kde jsem jako idiot nechal otevřenou tabulku zisků a výdajů Duny. Co nejrychleji jsem okno minimalizoval, a když jsem se zase narovnal, očekával jsem, že ji uvidím na půl cesty ze dveří.

Místo toho se o krok přiblížila. Zvedla jedno tenké obočí a zkoumavě na mě hleděla, jako bych ji najednou fascinoval.

„Řekla bych, že ty výkazy můžou počkat.“ Její hlas změkkl. Nevěřil bych, že je to možné, ale takhle zněl ještě víc sexy.

„Ano, Mary.“

„Můžete hádat klidně celou noc, na moje jméno stejně nepřijdete.“

Nedokázal jsem potlačit sarkasmus: „Celou noc, jo?“

Koutek úst jí zacukal v náznaku úsměvu. „Nabídl jste, že mě hodíte domů, je to tak?“

Tak moment, kurva. Vyjízďděla po mně? Ignoroval jsem hlas, který mě někde vzadu v hlavě varoval, že žádná chytrá holka by nevezla do auta s cizím chlapem. „To je souhlas?“

Nepatrný úsměv se rozšířil ve svůdný. „Jasně, proč ne?“

V hlavě mi teď bilo na poplach ještě hlasitěji, ale nevšímal jsem si toho. „Ten řidičák si nechám, Marisso.“

„Klidně, Joe.“

Strnul jsem. „Ne, Joe ne.“ Můj hlas byl pevný. „Tohle není moje jméno.“

Po tváři jí přeběhlo překvapení a nechalo za sebou rozpaky. „Fajn, promiňte. Joseph.“ Odhrnula si vlasy za rameno. „Díky za nabídku. Vlastně mi tím moc pomůžete. Parkujete blízko?“

„Jo. Odložila jste si dole v šatně kabát?“

„Ano. Když dovolíte, skočím si pro něj a řeknu přátelům, že odcházím.“ Zvedla svůj telefon a bez varování si mě vyfotila. Co to ksakru bylo? „Aby věděli, jak vypadáte, pro případ, že bych se zítra neobjevila ve škole,“ vysvětlila a rychle tūkala prsty po displeji, nepochybně fotku někomu posílala. „I když vypadáte jako docela slušný chlap, Joseph – jak dál?“

„Ani nápad, zlato. Neřekla jste mi svoje jméno ani příjmení.“

Zakabonila se, ačkoliv oči měla stále přilepené k displeji telefonu. „Neříkejte mi zlato. Jsem M.“ Konečně zvedla zrak a setkala se s mým pohledem. „Joseph Monsato. Je to na stránkách vašeho klubu.“

Kdy jsem nad tímhle rozhovorem ztratil kontrolu? Od chvíle, kdy překročila práh, ho řídila ona, ne já. Ale až bude na sedadle spolujezdce mého porsche, věci se změní. Popadl jsem z opěradla své židle oblekové sako, hodil ho na sebe a přešel k ní.

M zachovávala chladný výraz hráče pokeru, ale její tělo ji zradilo. Moje blízkost ji *skutečně* znervózňovala. Při nádechu zvedla ramena, ačkoliv její oči se nerozšířily ani neodvrátily. Napětí v jejích ramenou a šíji prozrazovalo, že je ve střehu, což bylo jedině rozumné. Měl jsem o ni zájem a otěže se pomalu ale jistě vracely do mých rukou.

„Joseph Monsato,“ použil jsem vřelý tón. „Těší mě, M.“

Její kamenná tvář se trochu uvolnila. „Jasně, jo. Nápodobně.“

„Chcete mě představit svým přátelům? Cítily byste se díky tomu bezpečněji?“

„To asi nemusíte...“

„Ne, vážně, to není žádný problém.“

Rychle zavrtěla hlavou, pravděpodobně ji napadlo, jak divné by to bylo. „Můžeme jít. Cítím se bezpečně.“

Opravdu? Usmál jsem se.

Druhá kapitola

M čekala v úzké chodbě vedle kovových zadních dveří a venku kvílel únorový vítr. Utáhla si pásek svého dlouhého vlněného kabátu a blýskla po mně váhavým pohledem.

„Určitě vám to nevadí?“ zeptala se. „Než se vrátíte, váš bar už bude zavřený.“

„To je v pohodě. Mám v klubu provozního a stejně tu ve čtvrtek večer obvykle nebývám.“ Otevřel jsem těžké dveře a naznačil jí, aby jimi prošla. Začalo sněžit a velké sněhové vločky se snášely do uličky. Vyšli jsme ven do té zimy, ona přitiskla bradu na hrud' a já zmáčkl tlačítko odemknutí na své klíčence. Světla mého porsche zablikala. „To jsem já.“

Když jsem jí otevřel dveře spolujezdce, zůstala stát, jako by znejistěla.

„Rozmyslela jste si to?“ zeptal jsem se. Kdyby řekla, že ano, byl bych zklamaný? Našel bych způsob, jak ji přesvědčit? Byl jsem zvyklý dostávat, co jsem chtěl, a tohle? Jo, to jsem chtěl.

„Ne, nerozmyslela.“ Vklouzla na sedadlo spolujezdce a upřela na mě pohled. „Jak tohle předražené auto zvládá sních?“

Měl jsem se urazit, ale její otevřenost mě spíš nadchla. To je ta ochutnávka, kterou jsem chtěl, ale teď když se mi jí dostalo, toužil jsem okusit víc. Lidi si většinou nedovolili být na mě drzí. Buď pro mě pracovali, nebo něco chtěli, takže se chovali profesionálně a zdvořile. „Moje porsche ho zvládá v pohodě a nemějte starost, vím, co dělám.“

Opravdu? Dnes večer jsem přijel do Duny, abych si s Alanem ostře promluvil o klesajících příjmech ze vstupného, a místo toho

jsem byl na odchodu. Když jsem nastartoval auto a zapnul vyhřívání sedadel, ovanul nás chladný vzduch. V kanceláři jsme spolu byli sami, ale dveře zůstaly celou dobu otevřené, zatímco teď jsme tu byli uvěznění pod vrstvou sněhu na čelním skle a seděli těsně vedle sebe na zmrzlé kůži.

Mírně zaťala prsty, dosud volně natažené na stehně, a její dech byl mělký. Nervózní.

„Můžu se zeptat, proč jste souhlasila, abych vás odvezl domů,“ řekl jsem nenuceně, „když jste ze mě nesvá?“

„Nevím. Proč jste se nabídla? To od vás bylo zvláštní.“

„To bylo.“ Zapnul jsem stěrače a sledoval, jak z čelního skla ometají sypký sníh.

„Neodpověděli jste na otázku.“ Její hlas byl sotva hlasitější než tření gumy po skle.

„A vy jste neodpověděla na tu moji.“ Ozařovalo ji jemné světlo její přístrojové desky, která vrhala stíny na její souměrný obličej. Proklatě, byla krásná.

M se dotkla své zhmožděné tváře a trochu sebou trhla.

„Já... Myslím, že jste zajímavý.“

Z toho přiznání mi vyletěl tep. „Jo? Možná si o vás myslím totéž.“ Obtočil jsem prsty kolem řadicí páky mezi námi, čímž jsem se přiblížil k jejímu tělu a cítil teplo, jež z ní vyzařovalo. „Kam jedeme, M?“

„Do Lincoln Parku.“

Porsche vyklouzlo z uličky a sníh pod koly zakřupal. „Kam chodíte do školy?“

„Na Loyolu, dělám si MBA.“ Po několika okamžicích ticha pokračovala: „Jak se vám líbí mít svůj vlastní podnik?“

„Je to super. Ale jsem v jednom kole.“

„To věřím.“

Stěrače dál pomalu, hladce klouzaly po skle a vyluzovaly jediný zvuk mezi námi. Cívil jsem před sebe na zářící koncová světla. V centru Chicaga narazíte na hustý provoz v kteroukoliv hodinu,

kterýkoliv den v týdnu, dokonce i ve čtvrtek v jednu ráno. Technicky vzato v pátek. A ten sníh tomu zrovna nepomohl.

„Tohle jsem ještě nikdy neudělala,“ řekla.

„Neudělala co? Neprojela se v porschi?“

Odmělčela se. „Neodešla domů z baru s cizím mužem.“

Takhle si to představovala? Chtěla mě, až dorazíme, pozvat dál? „Bude to ještě dlouhá jízda,“ řekl jsem. „Nemusíme být cizí, Martho.“

„*Martho?*“ Její smích byl mírný a vřelý. „Vážně si myslíte, že se tak jmenuju?“

„Mohla byste mi napovědět.“

Opřela se do sedadla a uvolnila se. „Fajn, tady je vaše nápověda. Jste úplně mimo. Jak se vzájemně poznáme? Budeme si klást banální otázky? Nebo si zahrajeme ,co bys radši?‘“

Její škádlivý tón mě rozesmál. „Otázky budou stačit. Nejoblíbenější sexuální poloha, do toho.“

Odpovědí mi bylo mlčení. Letmo jsem na ni pohlédl a zachytil šokovaný výraz v její tváři. Líbilo se mi vyvádět ji z míry a dobře jí tak, protože ona mně úspěšně dělala totéž.

„Omlouvám se, ale vím, že na otázky ohledně své identity neodpovíte, tak jsem se rozhodl začít něčím zábavným.“

Další mlčení. Nehodlala mi odpovědět? Když mi to došlo, dupl jsem na brzdu až příliš prudce.

„Kurva, neříkejte mi, že tak krásná dívka jako vy se šetří pro manželství.“ Zalechtalo mě v žaludku. Copak si neuvědomovala, jak je život krátký? O kolik potěšení mohla přicházet?

„Ne, panna nejsem,“ řekla. „Cením si té lichotky, ale té nadávky už tolik ne.“

Po tváři se mi rozlil úšklebek, nemohl jsem si pomoci. „Copak, holčičko, urazil jsem tě svým dospěláckým jazykem?“

„To sotva.“

„Tak už nezdržuj a řekni mi svou oblíbenou polohu.“

„Páni, vy jste fakt směšný.“

Chtěl jsem ji vyprovokovat. U mě v kanceláři se zdála tak sebevědomá, ale teď se pomalu odkopávala. „Nech mě hádat,“ řekl jsem. „On nahore.“

Odvrátila hlavu, aby mohla koukat ven z okénka spolujezdce. „Jasně, jo. Dostal jste mě.“

Všechno splasklo. Nebyla to taková zábava, v jakou jsem doufal, a to ticho teď bylo napjaté a nepříjemné a ona seděla celá strnulá. Dokonale jsem to posral. „Hele, zapomeňte na to, omlouvám se, že...“

„Líbí se mi, když je za mnou.“

Její tichý, téměř provinilý hlas byl jako pohazení koženou devíticásou kočkou po rozechvělé kůži. Nažhavil mě. „Vážně? Proč?“

Odmlčela se, jako by si nebyla jistá, jestli má pokračovat. „Líbí se mi... když mě ovládá.“

Sevřel jsem volant pevněji. „Opravdu? Líbí se ti, když tě při šukání drží v pase?“ Zavrtěla se, takže jsem samozřejmě musel jít až nadoraz, abych našel její meze. „Nebo možná,“ pokračoval jsem, „máš ráda, když tě jednou rukou chytí kolem krku, druhou se dotýká tvou pičku a přitom do tebe vráží ptáka.“

„Panebože.“ Její tvář ztuhla šokem.

„Tak se to líbí mně.“

Nasadil jsem jí tenhle obrázek do hlavy a zajímalo mě, jestli si mě představuje jako toho muže s rukou obtočenou kolem jejího jemného krku, zatímco druhou jí kroužím mezi nohama a nutím ji sténat, když zasouvám ptáka hluboko dovnitř. Polkla tak těžce, že jsem to slyšel.

Ale můj plán se ukázal jako chyba, protože mi teď tvrdnul. Nedotkl jsem se jí. Nesvlékla si žádné oblečení – vlastně si oblékla svůj velký kabát, který trestuhodně skryl její figuru. A přesto se mi pod poklopcem otravně vzdouvalo péro.

Každý pátek a sobotu večer jsem ve svém klubu zavázaných očí sledoval, jak muži uctívají nahá těla krásných žen pomocí svých

úst, svých rukou, svých ptáků... ale znečitlivěl jsem. Ty scény na bezpečnostních obrazovkách už mě nijak zvlášť nevzrušovaly. Ale tahle dívka se svým šokovaným výrazem? Zažehla ve mně plamen a přivedla mě k životu. Bylo to nebezpečné a vzrušující.

„Kdo takhle mluví s cizím člověkem?“ zeptala se bez dechu, ačkoliv to znělo spíš jako řečnická otázka. „Chcete, abych vyskočila z jedoucího auta?“

„Oba víme, že to neuděláš.“

„Vážně?“ odsekla. „Kde berete tu jistotu?“

Zasmál jsem se. „Protože jsem viděl tvou reakci, jak jsi přitiskla kolena k sobě a tváře ti zčervenaly. Rozpálilo tě to, holčičko.“

„Neříkejte mi tak.“

Nepopřela to. „Pověz mi, jak jinak ti mám říkat,“ nadhodil jsem. „Třeba tvoje jméno.“

„Jsem Martha,“ zabručela.

„Jsi nějaká celebrita? Proto mi to nechceš říct?“

Povzddechla si. „Momentálně vám neříkám svoje jméno, protože vás to zlobí.“

Když jsem se doploužil na Lake Shore Drive, sněžilo čím dál víc, ale provoz začínal slábnout. „Ráda mě zlobíš?“ zeptal jsem se.

„Možná.“

Na zlomek vteřiny jsem zachytil její pohled a záblesk v jejím oku zatraceně zhoršil situaci v mých kalhotách.

„Pocházíte z Chicaga?“ zeptala se.

„Ano i ne. Narodil jsem se tu, ale nějakou dobu jsem žil v Tennessee, než jsem se vrátil zpátky. A ty?“

Její výraz zvážněl. „Ehm. Další otázka.“

Ježíšikriste, ani na tohle neodpoví? Osciloval jsem mezi zájmem a podrážděním. To její tajnůstkářství už přestávalo být roztomilé. „Fajn. Proč si děláš MBA?“

„Protože moje rodina... počkat, ne. Další otázka.“

„Další otázka?“ Chtěl jsem jí říct, aby se přestala chovat jako spratek, nebo zastavím a vytáhnou ji z jejího sedadla k sobě na klín, abych ji mohl patřičně potrestat. Moje oplzlé řeči ji sice nažhavily, ale nepárat se s tím a ukázat jí to pěkně v praxi by byla úplně jiná písnička. „Možná bychom měli jen poslouchat hudbu.“

Prstem jsem přešel po ovládání rádia na volantu, ale vtom se její drobná ruka sevřela kolem mé. Byla studená jako led, a přece mě pálila na kůži.

„Omlouvám se,“ řekla. „Přisahám, že se nesnažím být otravná. Co ještě chcete vědět? Moje oblíbená barva je modrá. Když mi bylo šest, spadla jsem z mola a málem jsem se utopila, takže teď mám chorobný strach z mořských řas. Oblíbená zmrzlina? Mátová s kousky čokolády.“

Můj pohled sklouzl z ruky, která tiskla tu moji na volant, k jejímu nadějeplnému výrazu.

„Lepší?“ zeptala se.

„Nedal jsem ti svolení, aby ses mě dotkla.“ Můj hlas zněl rezervovaně.

Ozval se tichý zvuk, jak se nadechovala a pokusila se ode mě odtrhnout. Ne. Ona si začala. Budu na ni dál tlačit, dokud nezjistím, kam to mezi námi spěje.

„Ale když už jsi to udělala,“ pokračoval jsem, „tohle patří sem.“ Obtočil jsem prsty kolem jejího zápěstí, stáhl její ruku dolů a položil ji na mé stehno. Ne na péro, ve kterém mi tepalo, ale ani ne moc daleko od něj.

Byla to zkouška. Dotkla se mě v přátelském gestu, ale dokázal jsem přecítit, co je za tím. M byla zvědavá, ale nervózní.

„Prozrad' mi tajemství,“ požádal jsem ji.

Uplynula dlouhá chvíle, než vypustila zadržovaný dech. „Vedla jsem v podstatě bezstarostný život. Až do minulého měsíce se do něj výrazně zapojovali moji rodiče, takže bylo těžké dělat si, co jsem chtěla. Dnes večer jsem se rozhodla dělat věci, které bych normálně nedělala.“

„Například jet domů s cizím mužem.“

Z jejího mírného, nesmělého stisku na mé noze se mi každá kapka krve v těle hrnula od pasu na jih a já jen zatínal zuby. *Do prdele práce, ovládej se.* „Co se stalo minulý měsíc?“

„Spousta věcí. Moje... máma se odstěhovala.“ Ztišila hlas, zatímco ruku posunula výš. „A rozešla jsem se s přítelem.“

„Jak dlouho jste byli spolu?“

„Dva velice dlouhé roky.“

Takže neměla zájem o mě osobně, ale spíš o takový malý odraz ode dna. Za mě v pohodě. Nejdelší vztah, který jsem měl? Možná dva měsíce. S nikým jsem nechodil, protože nic netrvá věčně.

„Takže teď jsi volná jako pták a mimo dohled rodičů a přišla jsi do mého klubu hledat zábavu.“ Její mlčení jsem bral jako souhlas. „Našlas ji?“

Její ruka mi dál klouzala po stehně, až se otřela o můj ztopořený penis, její pohyb byl váhavý. „Možná,“ řekla rozechvělým hlasem. „To mi řekni ty.“

Napůl jsem se zasmál. Tak moc se snažila být troufalá. „Jestli se mě chceš dotýkat, zlato, dělej to pořádně.“ Přesunul jsem její ruku. „Cítíš, jak mi stojí? To jsi způsobila ty.“

Zalapala po dechu. „Neříkej mi *zlato*,“ napomenula mě šeptem.

Zahýbala prsty, ale ani tentokrát se neodtáhla. Neustupovala. Rukou mě jemně třela, hladila mě.

„Krucí, dotkni se mě, M.“ Vedl jsem ji, táhl jsem její ruku o každý mizerný centimetr dolů a tvrdě k sobě tiskl její dlaň. Otočil jsem volantem a odbočil z dálnice.

„Kam to...?“

O blok dál bylo parkoviště a já se prodíral břechkou k automatu na lístky. Chvilku mě bičoval sníh, když jsem stáhl okénko, abych stiskl tlačítko a vytrhl z podavače parkovací lístek. Závora se zvedla a vjel jsem dovnitř.

„Josephé.“

Nevšímal jsem si rozechvění v jejím hlase a pokračoval pod most nadzemky, který se táhl nad parkovištěm a poskytl nám úkryt před jedním osamoceným bezpečnostním světlem. Zaparkoval jsem v přítmí, auto jsem vmáčkkl mezi dvě další, jež byla pokrytá ledem, jako by tam už nějakou dobu stála. Sníh foukal ze strany, co nevidět budeme schovaní.

Ne že by na tom záleželo, kolem nebylo ani živáčka.

Vypnul jsem světla a věnoval jí svou plnou pozornost. Ne, kecám. Měla ji už ve chvíli, kdy jsem ji špehoval na tanečním parketu ve svém klubu.

„Co se děje?“ Její ostražitý pohled byl varováním, jako by se už necítila úplně bezpečně.

„Nemůžu se soustředit na řízení a zároveň na to, co děláš. A já se chci soustředit na tohle, ty ne? Co bys normálně dělala?“ Znovu jsem navedl její ruku, aby mě masírovala.

Z jejích pootevřených rtů vycházel přerývaný dech, když mi jedním tahem přejela po zipu a kůži pod ním.

„Jo,“ povzbuzoval jsem ji. „To je ono.“

Její další dotek byl sebejistější a já potlačil zasténání. Ta holka na mě měla šílený vliv.

Interiér mého porsche nebyl stavěný na pohodlné šukání, pokud jsme směřovali právě tam, ale teď mi na pohodlí nezáleželo. Byla ve mně jen ta šokující potřeba. Chtěl jsem ji uhasit tím, že vrazím ptáka tak hluboko do M, že na všechno ostatní zapomene. Tak, že její jméno nebude znát ani ona sama.

Elektricky ovládané sedadlo se sklopilo dozadu, co to šlo, zatímco M pokračovala ve svém dráždění. „Sundej si kabát,“ přikázal jsem jí.

Její jemné ruce mě opustily, aby jí rozvázaly pásek a pak roze-pnuly knoflíky jeden po druhém. Pohled přitom upírala na mě, jako by se nedokázala dívat nikam jinam. Když si kabát svlékla, natáhl jsem ruku.

„Přelez si a sedni mi na klín.“

Zírala na mou ruku, jako by se rozhodovala, ačkoliv jsme oba věděli, že už to udělala. „Je tam pro mě dost místa?“

„Myslíš kvůli mému obrovskému ptákoví?“ dobíral jsem si ji. „Přelez sem a dokonči, cos začala.“

Doufal jsem, že ji ten žert trochu uvolní, a zřejmě to zabralo. Položila mi ruku na rameno a po chvíli manévrování měla kolena po obou stranách sedadla řidiče, přičemž volant byl sotva pár centimetrů od jejího zadku. Naklonil jsem hlavu, abych se na ni podíval, její blondaté vlasy, které mi padaly do tváře, jsem odhrnul dozadu a jednu ruku položil na její bok, aby se na mně usadila.

„Políbíš mě?“ zeptala se.

Uculil jsem se. „Chceš, abych tě políbil?“

„Už dlouho jsem nelíbala nikoho nového.“

„To nebyla odpověď.“

Její boky poklesly, takže teď spočívala plnou vahou na mé erekci, což bylo příjemné a mučivé zároveň. „Ano,“ hlesla. „Chci, abys mě políbil.“

„Dobrá,“ řekl jsem, unešený nejen její žádostí, ale i tím, jak naléhavě její přidušený hlas zněl. Není nadto slyšet ženu žadonit. Vpletl jsem ruku do jejích vlasů a přitáhl si ji blíž.

Ale nemohl jsem se na ni jen tak vrhnout. Škádličil jsem ji, letmo se svými rty dotýkal jejích a vychutnával si její zrychlený dech. Přešel jsem ústy přes její tvář a prohrábl jí rukama jemné vlasy, které tak zatraceně hezky voněly. Chvění v jejím nitru sílilo, až se z toho roztrásla.

Nebyla jí zima. Přiměl jsem ji svléknout kabát, ale taky jsem zapnul topení naplno a okna už byla zamlžená. Třásla se očekáváním a já jsem si ho ještě naposledy krátce vychutnal, než jsem spojil její rty s mými.

Ty krásó.

Třetí kapitola

NOEMI

Z Josepha Monsata vyzařovalo sebevědomí, moc a autorita. Kolem mužů, jako je on, jsem se pohybovala celý život, takže jsem to vmžiku poznala, ale jeho autorita byla jiná, než na jakou jsem byla zvyklá. Přesvědčivá a... velmi sexuální. Nebyl žádný manekýn, ale jeho tělo by mohlo dělat reklamu na sex a hřích a já jsem v životě neviděla zajímavějšího chlapa. Svě zodpovědné já jsem s radostí nechala podlehnout jeho kouzlu.

Byl to cizí muž, a přesto jsem mu seděla na klíně a muchlovala se s ním na sedadle řidiče v jeho směšném porschi. Držel mě pevně za čelist, zatímco jsem se nechala unášet tím, co jeho neuvěřitelná ústa prováděla s mými.

Ross, můj sobecký expřítel, mě za celé dva roky nelíbal tak jako teď Joseph. Sebejistě a zkušeně. Jako umělec, který piluje své dílo, maloval Joseph každým dotekem rtů nebo polaskáním jazyka nový pocit. Nežádal o svolení. Ne, tenhle muž si bral, co chtěl. Zmocnil se jen mých úst, ale měla jsem pocit, jako bych pod jeho nadvládou byla celá.

Přikázal mi sundat si kabát a posadit se mu do klína a já to udělala. Dnes večer jsem se rozhodla dělat pravý opak všeho, co by obvykle dělala rozumná Noemi. Nastoupit do auta s krásným cizím mužem, kterého jsem potkala pět minut předtím? O tom by opatrná Noemi ani nesnila. Tahle nespoutaná verze mého já do toho auta nejen nastoupila, ale taky nepokrytě flirtovala s jeho majitelem.

Nebyla jsem si jistá, do jaké míry je to moje zásluha, že jsem ho sbalila. I když jsem sama udělala nějaký krok, on mě pokaždé tlačil a naváděl dál. Podivně se mi to líbilo. Při plnění jeho rozkazů bylo snazší odhodit opatrnost stranou.

Jeho rty se tiskly k mým, pevně a žádoucně, což dávalo smysl. Každý coul Josephova těla byl žádoucí. Nebyl to nejužasnější muž, jakého jsem kdy viděla, ale byl krásný. Vysoký a štíhlý, jako by jeho útlou kostru potahovalo výkonné, zpevněné svalstvo. Výrazné oči pod tmavým obočím, dlouhý rovný nos a sexy ústa. Občas z nich vycházely šokující věci, ale nemohla jsem popřít, že ta sprostá slova hrála v jeho celkové přitažlivosti nezanedbatelnou roli.

Přesunul ruku z mé čelisti na rameno, pak se jeho prsty stočily, aby mi mohl jemně sjet nehty po paži, a přitom mě celou dobu líbal. Jeho ústa se svými hříšnými, dráždivými pohyby byla návyková. Vtáhl můj spodní ret a něžně ho skouzl, až jsem leknutím vyjekla. Zněla jsem, jako by se mi nedostávalo vzduchu, hekala jsem a lapala po dechu, jako bych se topila na souši. A taky že jo.

Topila jsem se v jeho polibku.

Rukama jsem pohybovala nezávisle na myšlení, rozhrnula jsem mu sako a položila mu dlaně hrudí. Pod jeho košilí jsem cítila tvrdé svaly a rychlé bušení srdce, které však tlouklo jen z poloviny tak rychle jako to moje.

„Je ti dost teplo?“ zašeptal mi ze strany do krku.

„Jsem v pohodě.“ Lhala jsem. Málem jsem se rozpadla na kousky. Chtěla jsem a zároveň nechtěla, aby se mě jeho ruce dotýkaly všude.

„Třeseš se,“ řekl.

„Jsem v pohodě,“ zopakovala jsem důrazněji. Polkla jsem, ačkoliv jsem v ústech měla sucho, a zavřela oči, když mě sál na krku. Ten pocit mi projel středem těla a chvění zesílilo. Ach bože. Sevřela jsem v rukou jeho košili a prohnula se v zádech, čímž jsem mu strčila prsa přímo do obličeje.

Beze slova pokračoval v dráždění. Jeho ruce se toulaly po mých stehnech, nahoru po mých zádech, braly můj krk do dlaní, ale nikdy nezabloudily tam, kde jsem je chtěla, přestože jsem to dávala najevo.

„Dotkneš se mě konečně, starouši?“ Doufala jsem, že ho to naštve stejně, jako jeho oslovení *holčičko* štválo mě, ale jenom se uchechtl.

„Chceš, abych se tě dotýkal?“ zeptal se. „Tak to řekni.“

Nemohl prostě převzít kontrolu? S Rossem jsem o těchto záležitostech byla zvyklá mluvit, jen pokud se mi něco vyloženě nelíbilo.

„Já... chci, aby ses mě dotýkal.“

„Kde?“

Frustrovaný zvuk ze mě vyklouzl dřív, než jsem ho stačila zadusit. Joseph se odtáhl, jeho pohled byl soustředěný a pronikavý.

„Kdybych ti dokázal číst myšlenky,“ pronesl, „tak bych to udělal. Mám rád komunikaci, M. Řekni mi, kam chceš, abych dal ty zatracený ruce.“

Panebože. Mozek mi vypověděl službu. „Kamkoliv chceš,“ vyrazila jsem ze sebe.

Pozvedl obočí a jeho sexy ústa se roztáhla do úsměvu, jako bych řekla to nejlepší, co kdy slyšel.

„Otoč se. Polož ruce na volant.“

Mám se otočit? V jeho autě bylo míň místa než ve skřínce v posilovně. Přesto jsem to bez dotazů či protestů zkusila. Bylo to trapné. Pohybovala jsem se nemotorně a vrazila mu loket do obličeje, ale nakonec jsem se s jeho pomocí obrátila a sedla si mu do klína, zády k jeho hrudi.

„No,“ řekla jsem bez dechu, „to bylo vážně sexy.“

Lehce se zasmál, pak mě ze stran zabalil do svého kabátu a vzal mě do náruče. Bylo to sladké a nečekané.

„Říkala jsem ti,“ zašeptala jsem, „že mi není...“

Stáhl mi výstřih halenky na stranu a přiložil ústa na čerstvě odhalenou kůži. Zachvěla jsem se, když mě zaplavil jeho teplý

dech. Zaklonila jsem hlavu a ta spočinula na jeho rameni, zatímco hodoval na mém těle a sunul se po mé citlivé kůži směrem k uchu.

„A já jsem zase říkal, že máš dát ruce na volant.“ Jeho tón nebyl hravý. Byl panovačný a vzrušující. Hladký, kůží potažený volant mě studil v prstech.

Zasténala jsem, když mi rukama pevně sevřel prsa. Jeho dotek byl sebejistý, a proč taky ne? Dala jsem mu svolení. Cítila jsem, jak mě jeho ztopořený penis tlačí do zadku.

„Tady jsi chtěla, abych se tě dotýkal? Na kozách?“

Z toho rajcovního slůvka se mi zatočila hlava. Opájela jsem se těmi pocity, zatímco mě štípal a masíroval na prsou a špičkou nosu laskal okraj mého ucha.

„Odpověz mi.“

„Ano,“ vzdychla jsem. Zavrtěla jsem se mu v klíně a on zaúpěl. To jeho zavrčení bylo tak sexy, až se mi v podbřišku všechno stáhlo.

„Kurva,“ sykl, když jsem to udělala znovu. Najednou zařval motor a ozval se napjatý smích. „Jejda.“

Joseph totiž nechtěně sešlápl plyn. Obličej se mi rozehrál potěšením, že jsem u něj vyvolala takovou reakci. Pak jedna z jeho rukou opustila moje prso a zajela mi mezi nohy.

„Ach!“

Kousl mě do krku v tutéž chvíli, kdy mě pohladil přes džíny. Rukou pomalu přejížděl nahoru a dolů a postupně zvyšoval tlak. Pokusila jsem se dát nohy k sobě, ale on se rozkročil, a protože moje nohy byly nahoře, držel je tím roztažené.

„Opravdu jsi chtěla, abych se tě tu dotýkal?“

Nechtěla jsem to přiznat, ale *ano*. Jeho ruka ve mně probudila palčivou touhu, která se zoufale snažila prodrat ven a šeptala, že tenhle muž drží klíč. Rychle jsem přikývla.

„Řekni to slovy,“ přikázal mi Joseph.

„Ano,“ hlesla jsem bez dechu.